

1

*Denk aan een heel gewone jongen, die woont in een heel gewone straat aan de rand van een heel gewone stad. Je voelt vast al aankomen waar we heen gaan. Deze jongen (we noemen hem hier **G.**) hangt waarschijnlijk elk weekend rond in het gewone winkelcentrum en gaat dan 's avonds gewoon eten in zijn gewone huis. Je snapt het. Hij is nogal, eh, gewoontjes...*

Natuurlijk heeft de stad beroemde inwoners gehad. Je weet wel, van die mensen die hier geboren zijn en iets geweldigs hebben gedaan. Maar daar zijn er hier niet zoveel van. Ja, iemand die weerman is geworden. En iemand die in de jaren tachtig misschien wel een heel belangrijk onderdeel van de wasdroger uitvond – al weet niemand dat zeker. Maar dat is het dan wel. Eerlijk gezegd is deze stad saaier dan een saaie dag in **Sloomstad**.

Je vraagt je misschien af: waarom begint dit boek hiermee? Waarom al die aandacht voor **G.** in zijn gewone stapelbed in zijn gewone slaapkamer? Maar dat is precies het punt. **G.** IS gewoon. Net als ieder ander kind. Misschien net als jij? Maar er gaat *wel* iets spectaculairs gebeuren.

**G.'S LEVEN GAAT
VERANDEREN. VOORGOED.**

Wordt hij gebeten door een radioactieve spin? Of geraakt door de bliksem? Heeft hij opeens...

Nee, maar als **G.** op een dag uit school komt, staan zijn vader en moeder in de tuin op hem te wachten.

Ze zijn iets van plan. Dat weet **G.** zeker. Zijn moeder huft op en neer als een kikker met ADHD en zijn vader glimlacht. Ja, hij glimlacht. En **G.** weet dat dit maar één ding kan betekenen. Ze hebben een verrassing voor hem.

- ◊ 'Ogen dicht,' kwaakt zijn moeder halverwege een sprongetje.
- ◊ **G.** doet wat ze vraagt, maar hoopt vanbinnen heel erg
- ◊ dat dit niet lijkt op hun vorige 'verrassing'. Die met de
- ◊ trampoline, die eindigde met een gênant telefoontje naar de
- ◊ brandweer...
- ◊ Dolblij trekt zijn vader de garagedeur open. 'Je mag nu
- ◊ kijken!'

Maar kom, we bewaren het beste voor het
laatst en volgen **G.** eerst op zijn weg naar...

G.
GEWOON

Oké, terug naar het verhaal. **G. Gewoon** staat geconcentreerd te wachten (iets langer dan je zou denken, want zijn vader rent het huis in om zijn gelukshoofdband te halen). Maar opeens vliegt de bal als een kanonskogel over het net. En **G. Gewoon** mist. Compleet. Vette pech, denkt hij. Zijn vader is hier goed in, of heeft gewoon geluk. Of misschien zijn het die rekoefeningen (of is het die hoofdband?). **G. Gewoon** gaat opnieuw klaarstaan. Nu tolt de bal over het net heen, stuitert van de tafel en vliegt de garage uit.

◦ ‘Geeft niets,’ zegt zijn vader. ‘Serveer jij nu maar een keer.’
◦
◦ **G. Gewoon** wordt zo rood als een kreeft en voelt zich
◦ behoorlijk opgelaten.
◦ Hij doet een poging om te serveren. De bal schampt de
◦ bovenkant van het net en zijn vader slaat het ding keihard
◦ terug. De bal kaatst tegen de tafel en knalt in volle vaart
◦ tegen **G.’s** elleboog.
◦ ‘Kom op, jongen!’ schreeuwt zijn vader terwijl hij als een
◦ olympisch kampioen heen en weer springt. ‘Dat kan beter.’
◦

G. Gewoon raapt de bal van de garagevloer. Even wil hij zijn vader vragen of hij die hoofdband als zwachtel mag gebruiken. Met tegenzin sloft hij terug naar de tafel. Zal hij zich verder laten vernederen door zijn vader (die de olympische held in zichzelf gevonden lijkt te hebben)? Of zal hij naar zijn kamer gaan om te gamen? De games winnen.

◦ ‘Ik heb het gehad,’ zegt hij en hij legt het batje op tafel.
◦
◦ ‘Maar toch bedankt.’

Een tijdje geven zijn ouders elkaar de schuld. Nou ja, eigenlijk vindt **G.'s** moeder vooral dat zijn vader te graag wil winnen. Maar al snel bedenken ze dat **G. Gewoon** simpelweg niet genoeg pit heeft.

‘Maar ik ben er niet goed in,’ protesteert **G. Gewoon** als zijn vader de week erna voorstelt om een potje te spelen. Zijn blauwe plekken van de laatste keer zijn pas net weggetrokken...

‘Waarom oefen je niet met Andrew?’ vraagt zijn moeder. Maar dat is de ergste nachtmerrie van **G. Gewoon**. Zijn broer is fanatieker dan Sifan Hassan in de finale van de 10 kilometer. Hij wil niet verliezen van die sukkel, die het waarschijnlijk ook nog eens aan iedereen op school zal vertellen.

‘Nee, bedankt,’ zucht **G. Gewoon** en hij loopt naar zijn kamer. ‘Hij zal toch wel beter zijn dan ik.’

De weken gaan voorbij. **G.'s** vader gaat weer golfen en de pingpongtafel staat in de garage stof te verzamelen. **G.'s** moeder legt er een tijdje de nieuwe golfclubs van zijn vader op. Op een dag vindt ze dat het ding lang genoeg in de weg heeft gestaan. Ze haalt de tafel uit elkaar en verkoopt hem voor een prikkie aan de buurman.

Intussen sloft **G. Gewoon** nog steeds het leven door. Op zijn schoolrapporten staat dat hij beter zijn best moet doen, maar dat gebeurt niet. In zijn ogen is elke uitdaging iets lastigs wat je maar beter uit de weg kunt gaan. Hij luistert niet naar zijn ouders wanneer ze zeggen dat hij vaker naar buiten moet. Hij zit bijna altijd op zijn kamer. Met zijn gamecontroller in zijn vingers en snacks binnen handbereik wil hij... nou ja... doet hij...

NIETS.

Je kunt wel zeggen dat **G. Gewoon** een naam heeft die bij hem past.

Op een dag zit hij uit verveling wat sportfilmpjes te kijken. Hij ziet een livestream van de finale van het Nationaal Kampioenschap Tafeltennis. Hierdoor denkt hij weer aan zijn niet zo geweldige pingpong-debuut. De wedstrijd is in een enorme zaal en er zijn honderden toeschouwers. De camera zoomt in op de speler met het balletje in de hand. Hij is volledig gefocust en kalm, alsof hij heel lang naar dit moment heeft toegewerkt. **G. Gewoon** gaat rechtop zitten. Zijn ogen zijn aan het scherm gekleefd. De speler die op het punt staat om in dit filmpje te serveren voor het kampioenschap, komt hem wel heel bekend voor...

*Gewoon
geweldig!*

G. GEUWELDIG

We spoelen terug naar het moment waarop **G.** bij een kruispunt aankomt. Hij ziet zijn vader achter het net staan. De eerste keer dat **G.** probeert de bal terug te slaan, mist hij totaal. De tweede keer gaat het nog slechter en bij de derde keer krijgt hij een blauwe plek zo groot als een pingpongbal op zijn elleboog. Maar anders dan **G. Gewoon** geeft hij niet op.

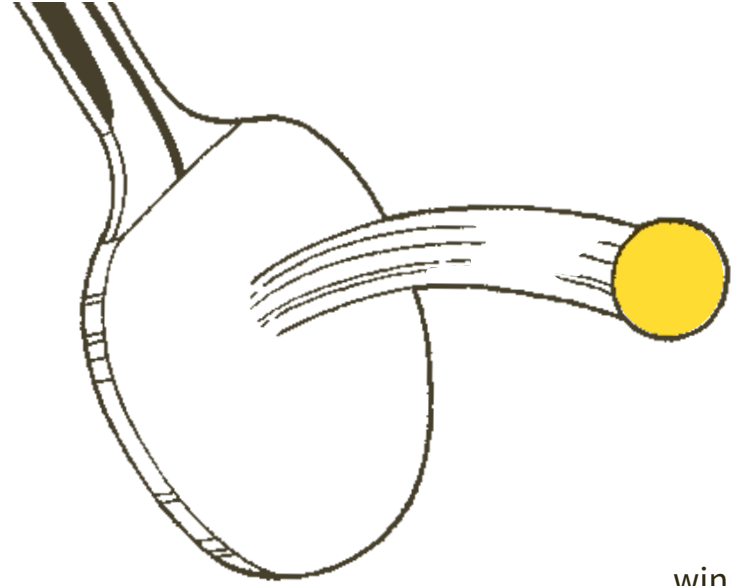
Nee, hij voelt een soort knoop in zijn maag. Eerst denkt hij dat het de twee repen chocola zijn die hij in de middagpauze heeft gegeten. Maar dat is het niet. Het is iets anders. Hij beseft dat hij wil vechten, een tikje beter worden. En hij wil zijn vader laten zien dat hij in ieder geval één punt kan winnen.

Maar dan zal hij wel wat beter moeten gaan spelen. En dat is nog megazwak uitgedrukt. Hij moet echt veel beter worden! Hij zou zijn batje weg kunnen leggen en gaan gamen, maar dat doet hij niet. Hij zegt tegen zichzelf dat hij, als hij het probeert, over een tijdje iets beter zou kunnen worden. En wat is nou het ergste wat er kan gebeuren? Het zou er in ieder geval wel eens voor kunnen zorgen dat zijn moeder minder van die irritante kikkersprongen maakt. Dus in plaats van te stoppen, raapt hij de bal op en probeert hij het opnieuw.

*En opnieuw,
En opnieuw,
En opnieuw...*

(Oké, je snapt het...)

Een uur later moet hij zijn eerste punt tegen zijn vader nog scoren. Maar hij speelt heel wat beter, er zijn geen nieuwe pingpong blessures en hij leert van de ervaring. Sterker nog, af en toe verbaast hij zichzelf

door de bal aardig terug te slaan. En heel even lijkt het alsof hij een punt gaat pakken...

Oké, **G.** zal (nog) geen prijzen winnen, maar het gaat al ietsje beter en hij is zeker geen totaal waardeloze speler meer. En belangrijker: hij vindt het leuk. Deze verrassing was toch een van de betere ideeën van zijn ouders.

Weet je nog hoe **G. Gewoon** besloot dat hij er niet goed in was, opgaf en naar zijn slaapkamer ging? **G. Geweldig** wil juist **niet** opgeven en houdt vol. Hij wil echt beter worden. Niet maar een klein beetje – hij wil zo ver gaan als hij kan. **G. Geweldig** wil zo goed mogelijk leren tafeltennissen. Hij beseft dat hij daarvoor heel vaak naar de garage moet om te oefenen. Hij gaat het spel leuk vinden. Zo leuk dat hij zelfs zijn broer vraagt om met hem te oefenen.

Vreemd genoeg vindt **G. Geweldig** het niet erg meer dat zijn broer beter is dan hij. Nou ja, dat is niet helemaal waar. Hij vindt het (iets) minder erg. Want omdat zijn broer beter is, moet **G. Geweldig** nog beter zijn best doen. Ze staan allebei zo lang aan de tafel dat hun vader komt vragen of het nog wel goed met hen gaat. Maar omdat hij zo vaak speelt, leert **G. Geweldig** van zijn fouten en krijgt hij technieken onder de knie waar geen rekoefening ooit tegenop kan.

Steeds meer kinderen in de buurt beginnen tafeltennis leuk te vinden. Want wat gebeurt er in een gewoon stadje als iemand iets nieuws heeft? Yep, je raadt het al. Iedereen wil het. Voor **G. Geweldig** het weet, is de hele buurt **gek van het spel**. De plaatselijke tafeltennisclub krijgt bizar veel nieuwe leden.

Door veel te oefenen (na school, in het weekend en tijdens vakanties) is **G. Geweldig** nu al aardig goed geworden. Hij wordt gevraagd voor selectiewedstrijden. En tot vreugde van zijn ouders (hun pingpongtafel blijkt nu een gouden aankoop), zijn broer en iedereen die een rol op deze lange weg heeft gespeeld, haalt hij de finale van het Nationale Kampioenschap...

De wedstrijd is live op het internet te zien. **G. Geweldig** staat in de spotlights. De druk is groot, maar hij is er klaar voor. Hij heeft hard getraind en zich goed voorbereid. Het is een zware wedstrijd, zijn grootste uitdaging tot nu toe. Zijn tegenstander is enorm goed en behoorlijk slim, maar **G. Geweldig** blijft rustig. Hij weert zich fantastisch en komt op matchpoint. Terwijl het publiek de adem inhoudt, beseft hij plotseling hoever hij is gekomen. Jarenlang stond hij vroeg op om te oefenen en had hij er plezier in zijn spel te verbeteren. Met dit in gedachten serveert hij en...

   W I N T !

G. GEWELDIG balt zijn vuist in de lucht. Een...

**DROOM
IS**

UITGEKOMEN

